

GÂNDUL

anonimului

ANUL III - NR. -- 20-

--15--IULIE---

-2005-

GRATUIT©®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

Publicație a Cenaclului „ANONIMUL”
a Gânditorilor Creatori Anoniți

REDACTIA :

București, Strada Cara Anghel, nr.
8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6,
cod:76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com

TORTURA UMORULUI

Cenaclul la doi ani

Sub deviza să ne lăsăm
torturați până la lacrimi...de râs,
deschid adunarea festivă și vă
mulțumesc că sunteți prezenți ca
întotdeauna.

Da, au trecut deja fără să ne
dăm seama cum, doi ani, de
muncă, de glume, veselie și umor.

Cei doi ani scurși nu sunt prea
multă, dar au deja o anumită
încărcătură și rezonanță. Acești
doi ani sunt o mică parte din viața
noastră dăruită și acestei activități,
și mai sunt, primele două trepte,
ale scări pe care urcăm spre
celalți ani, câți mai mulți posibili.

Dumneavoastră toți dacă nu ati
fi niște oameni de spirit, nu ati
aprecia cum se cuvine cenacloterapia,
și beneficiile ei. Dar fiindcă
sunteți nu rezistați ispитеi, și veniți
să suportați tortura umorului, ce
duce la creștea poftei de viață.

Astfel înconjurați mereu de
veșnică tinerețe a umorului ce nu

se veștejește niciodată, veniți să-l
onorăți cum se cuvine, pentru a fi
în pas cu el: mereu tineri. Elixirul
tinereții stă în umor, în a consuma
mereu câte o felie din dulcea
tortură umplută cu migdalele
bucuriei, o ceașcă de râs, sau un
pahar de spir(i)t ușor, cu umor
greu, în schimbul doar a simplei
prezențe - indiferent dacă ești într-o
zi mohorâtă, sau în cea mai
mare vervă, când capricioasa
inspirație nu vine sau se lasă mai
ușor ademenită.

*

După cum știți, realizările
frumoase și plăcute ale
Cenaclului au ajuns și la ușile
unor reviste care au început să
semnaleze acești pași, și, să
vorbească despre el, și prin el
despre noi toți.

În revista „Rezerva Oștirii
Române” anul IV Nr.2 (9) dec.
2003, apare pentru prima dată,
un mic articol, în care Colegiul
de redacție al revistei,
consemnează, evenimentul
apariției cenaclului ca atare și,
fiindcă apreciază inițiativa, o
face cunoscută și altora.

Apoi, în Viața militară, Nr.1(3)
2005 serie nouă, a apărut sub
semnatura d-lui Dan Gâju, la
pagina 62 câteva aprecieri
plăcute despre cenaclu, și la
pag. 63 anumite puncte de
vedere despre apariția antologiei
„Sala coloanelor 2004.”

Cu alte cuvinte lumea începe să
ne cunoască, ceea ce este un
semn bun.

Deocamdată atât, și, „La mulți
ani!” Cenaclului, și nouă tuturor,
să-l putem mereu onora cu
prezenta (T D)

CLIŞEE MISCATE

Evocarea pe care o propun, poate ar fi lipsit, dacă nu participam la o discuție organizată pe tema – Fapte și întâmplări din armată. Ocazie pentru doi camarazi, să se dea în stambă,. Si dacă n-aș cunoaște că asemenea fenomene se ami produc uneori și peici pe coleau înalte împrejurări- unul din camarazii amintiți nega vehement aproape totul, mai puțin pe ale sale, din arma care a făcut parte; al doilea susținea opusul, până la exagerări neverosimile.

Ambii în oglindă, individ-arma ca eșalon păcătuiau, oglindindu-se pe sine cu argumente facile în raport cu ansamblul problemelor în discuție.

Eu prezent acolo și acum aici unde mă găsesc, ca omul, care a gustat destul din amarul greutăților, pe alocuri a nedreptăților, dar și din cupa bucuriilor, ce nu trebuie date uitării, am o altă viziune, pe care o expun în replică prin câteva instantanee, care fac obiectul celor ce urmează.

*

Așa se face, că după ani, pensionar, meditez ca oșteanul șters din controale, în parte uitat, încât și acum mă frământă o întrebare retorică. La care răspunsul se lasă greu - Cum aș putea înfățișa, scris, nu atât probleme personale, trecătoare odată cu noi, ci însemnele moral-spirituale ale grănicerilor și cadrelor, care își poartă cu

demnitate în singurătate și mediu austero, la pichet, destinul hărăzit de soartă. Mă opresc cu precădere de eșalon pichet, pluton, companie, asemănător și altor arme, cu problemele lor, folosind în continuare noțiunea de pichet, pentru că acolo se află majoritatea soldaților și cadrelor, care duc greul. Cu precizarea că pichetul prin dispunere, neîncazarmat, are obligații în plus; în conducere, dotare și asigurare materială, chiar mari mari decât în un încazarmat. Iar misiunea grănicerilor fiind misiune de luptă, pe timp de pace, patrulele formate din 1-2 militari în misiune, zi și noapte, se deplasează cu arma încărcată, glonț pe teavă și fără alt ordin singuri hotărasc când și cum să folosească focul armamentului pentru asigurarea securității personale sau imobilizarea infractorilor, în situații dramatice, care implică o mare răspundere, atât pentru ei cât și pentru comandantul direct răspunzător de pregătirea lor.

Nu întâmplător mă ispitește și acum amintirea primului pichet și a ostașilor, printre care și alături am trăit cea mai curioasă și dinamică parte a vietii, înfruntând cu răbdare casnele începutului într-un anonimat specific. Anonimat care nu m-a deranjat prea mult neavând altă soluție și nu mă deranjează nici în prezent. Dacă mă gândesc bine că acea perioadă cel puțin mi-a ascuțit spiritul de observare, ba chiar m-a „înrătit” să iubesc și să urăsc

cumpătat și în bună măsură mi-a conservat apetitul să rețin amănunte aparent minore, dar interesante, din prea plinul cărora consum cu diferite ocazii, cum o fac și acum cu plăcere. Pentru că acolo se împletește teoria cu practica, pe teren, în condiții specifice reale, până la dispariția limitelor între zi și noapte, dizolvate rotunjit în -zi grănicerească- care începe azi ora 18,00 și se termină mâine ora 18,00 repetat. Tocmai de aceea presupun că în geneza grănicerilor pichetul constituie matricea ancestrală, pentru că numai acolo pretinsele noastre virtuți se verifică. Pe un alt plan pichetul este unitatea de măsură, respectiv oglinda limitelor între necesitate și posibilitate în ocrotirea granițelor Tării Românești.

A reține fie și sumar ceea ce e de scris despre aceste probleme, nu din complezențe, înseamnă a face credibil că obișnuitul consumat la pichet cu angaralele lui, se dezvăluie în nuditatea sa dacă ne apropiem de el cu modestie, dragoste de om, respect pentru tradiții și jertfa înaintașilor; fără a neglijă că acolo unde sunt oameni, în față cu greutăți majore și neprevăzut sunt suferințe destule alternând cu bucurii, dar și „păcate”, ce trebuie gestionate cu dreaptă răspundere de cei îndrăguți să-o facă, nu să se facă.

Totuși oricât ar fi de greu și incomod, numai la pichet ai unica șansă, să vizionezi noapte de noapte spectacolele neconvenționale ale lumii, cu

avataurile acesteia de lumini și umbre, alternând cu drame, savurate de grănicer cu satisfacție și durere, cu iubire și ură, după caz, căscând ochii mari asemănător orbitei unui cal rupt de șa, sau sete lângă o fântână secată... atent la tot ce se mișcă în jur și ce ar putea urma, după primul act. Spectacolul fiind non-stop.

A scrie ceea ce e real-firesc despre pichet și oamenii săi, nu înseamnă al idealiza până la dizolvarea lui în ceva fără culoare, gust, bucurii și nebucurii, ori a mistici suferințele; chiar dacă de multe ori mocnesc în noi vagi amintiri, ce se ofilesc și se denaturează sub adâncimea rănilor sufletești, produse de vitregii a căror cauze sunt multe, în parte chiar noi cu propriile limite. Pichetul astfel apare de multe ori, ca mărul discordiei, numai gustându-l te poți elibera de raiul sau iadul iluziilor, pentru a putea aprecia cum se cuvine, nu bagatelia, chinul nașterii și procreării armei, care nu este nici mai bună nici mai rea, decât cei care o compun - ca să le răspund celor doi camarazi amintiți și altora...

*

La urma urmei, evocarea propusă în replică, ar fi incompletă dacă nu ar reține câteva adevăruri tabu ce țin autoritatea psihologică a comandantului.- Că pichetul de grăniceri cu toate privațiunile și hamalâcul ce-i revine poate să fie condus cu rezultate, la adăpost de suspansuri

dramatice, nedorite, numai dacă te transpui fără rezerve în soarta militarilor săi; a-i îndruma cu vorbă clară și înțeleaptă, a-i iubi cu inima și proteja cu orice risc, fără a sfida, generaliza, sau dramatiza, emoțional, evenimente ce se succed cu repeziciune; căutând în mod palpabil să le îmbunătățești condițiile materiale și moral-psihice foarte complexe:

A dormi somnul lor, iepurește, în serii, niciodată la aceeași oră, în roial de muște, atât de obraznice, că sug și cerneala de boz din călimara comandanțului.

A te încălzi iarna cu norma de lemne, putregai, și cărbuni mai mult pământ, când se termină și se taie copacul ce servea de reper, pentru orientarea patrulelor în teren.

A mâncă mâncarea lor, sleită, de cină, dimineață, prânzul seara, iar gustarea pe câmp purtată în sacul de merinde. Mâncare făcută de un bucătar selecționat la întâmplare, folosit și în pază, cu carne și pâine aduse de la 40-60km, în saci învelite cu ziare și acoperite cu foaie de cort.

A te servi noaptea de lumina unui bec, unde este curent electric și lămpi alimentate cu motorină de la tractor și sticla adesea spartă, peticită cu hârtie de ziar. Ati văzut aşa ceva? Unii da.

A parurge zilnic 15-20km nu pe trotuar, pe locuri neumblate încălțați cu bocanci - pele sintetică și talpa de cauciuc, vara pe pământ încins,

care opăresc picioarele grănicerilor, carne vie.

A folosi, apă de băut, pentru hrana și igienă corporală, din puțuri mereu o problemă, unde de multe ori se găsesc toate tacâmurile, scăpate, lipsă la inventar.

A pierde noțiune de zi noapte, a duminicilor, a sărbătorilor, religioase sau naționale, aflați sub presiunea continuității fără sfârșit ce o presupune paza frontierei.

Și câte și mai câte nu ar putea fi înșălate aici, dar spațiul, timpul și răbdarea dv. Nu ne permit mai multe să le zic sibilice clișee.

A scrie și despre acestea nu înseamnă a compătimi pentru grăniceri că tot nu ar folosi la nimic, ci a condamna practica unora ce vin și pleacă de la pichet cu constatări sprijinindu-l cu un oftat, ce ține de cald formalismului și statisticilor seci de la eșaloanele superioare pentru a bate apa în piuă și dat cu părerea.

ION MAZERE.

CONFRUNTĂRI ÎNTRE FRUNTARII

Articol investigație pentru un sondaj de opinie.

Următoarele precizări, care relievează doar propriile păreri, nu sunt și nici nu-și doresc să fie critice sau dure, dar nici prea departe de adevăr, și sunt asemănătoare în multe privințe, cu multe din părerile persoanelor prezente aici, cărora le-au trecut prin minte de mai multe ori, și le-

au exprimat fie și măcar o singură dată, dacă nu în plen măcar unui vecin. De aceea în cele ce urmează voi arăta că nu mă fac purtătorul de cuvânt al nimănuia, și voi spune ce trebuie, nu ce doresc urechile sau ochii unora sau ale altora să audă și să vadă.

Cenaclul pe care îl onorați cu prezența de mult timp, a debutat prin a fi o pată de culoare plăcută în monotonia peisajului citadin, dar între timp, a devenit parte integrantă a decorului prăfuit, și și-a pierdut identitatea confundându-se cu întregul ansamblu. De aceea am constatat de mai mult timp, că în urma lipsei unor activități mai atractive și mai frumoase, cenaclul nu mai prezintă interesul de altă dată, iar oamenii având alte preocupări demne de alte acuze, nu își mai fac drum și pe aici. Pentru noi însine și de ce nu pentru cei ce vor veni, trebuie făcut ceva, dar ce? Sunt bine venite, asocieri, cooperări, colaborări, sau orice ar putea reînvia interesul pentru această activitate, iar pentru clipa ce poate trece și se poate pierde, ca și pentru frumosul eteren trebuie făcut totul, cu confruntările de rigoare între frunțările cenaclului, demne de oricine.

Când toate curg („panta rheii”), nimic nu poate rămâne imobil, iar schimbarea atitudinii cenaclului (ca urmare a tristei realități prin care trece), este necesară, și se poate face nu doar printr-o muncă singulară, ci și prin una colectivă, de

popularizare mai intensă și prin atragerea de noi membri, cu înclinații mai pe profilul cenaclului, și mai puțin pe ale unor anumiți membri, cu preocupări interesante de altfel, dar departe de așteptările multora ce au mai trecut pe aici.

Cenaclul este o societate deschisă a oamenilor liberi, egali în drepturi, ce nu-și închipuie că ce se face aici este pierdere de timp, iar discriminarea este agreată și nu sancționată. Aici fiecare om, venit cu propria-i personalitate, are dreptul la opinie și nu doar la aplauze dictate la comandă, mai are dreptul, de a NU veni la întrunirile nedorite, după cum, NU i se poate interzice participarea dacă dorește!.

Cenaclul nu poate accepta dictatura și nu poate fi un măr al discordiei, și chiar dacă aici se discută multe lucruri contradictorii, acestea nu trebuie să fie o sursă de nervi și de supărare, care să ducă la conflicte, ci invers.

Deși și până acum apariția revistei și ale altor materiale au fost făcute cu eforturi deosebite, care ar mai putea continua un timp, se conturează posibilitatea treceri la o altă etapă.

Aceasta deoarece nu se mai justifică continuarea pe această linie, doar a cheltuirii unor energii, fonduri, și timp, fără a se realiza scopul propus în totalitate. Măsura este necesară, pentru că eforturile

depuse în această acțiune nu trebuieesc irosite în zadar, și dacă nu dau aici rezultate, trebuieesc eventual orientate spre alte direcții cu mai mult efect, eficientă și utilitate.

Aceasta pe de o parte, iar pe de altă parte, deoarece lumea să cam plăcătă de multe, printre care și de Cenacul în discuție, se pare că deocamdată necesară și binevenită este o mică pauză. Dar totuși cenacul și revista nu se desfășoară și nu-și încetează activitatea, însă încearcă să-și potrivească mersul la mersul timpului și al cerințelor actuale. Pentru motivele arătate și altele, este necesară desolidarizarea de perseverenta și constanta activitatea de până acum, căutând o manieră nouă de abordare a problematicii.

După ce vom traversa, cu bine cred, această nouă etapă de revigorare și căutare a unor soluții la toate problemele apărute, sperăm ca ulterioara activitate să continue, în spiritul ei frumos și plăcut.

Consider că supunând atenției domniilor voastre cele arătate, nu periclitez în nici un fel soarta și viitorul cenacului, ci din contră, prin enunțarea unor puncte de vedere pertinente, problemele deosebite apărute vor fi rezolvate, iar până atunci adunările se pot ține, ori când ne va cuprinde dorul și nostalgia, și evident oricând situația va cere acest lucru.

Toate luările de poziție ce se pot face, fie acum, fie mai târziu, duc la analizarea lor și la luarea

unei decizii corecte. Cele exprimate acum pot fi supuse imediat dezbatelor, cele ulterioare așteptându-și rândul.

Dacă adunările prea dese, cum au fost până acum, au devenit o povară, să scăpăm de ele!

Dacă soluția acceptării participării doar din politețe este benefică, dar creează iluzia unei false activități și o proastă impresie, să nu o mai practicăm.

Dacă sunt și alte nereguli spuneți-le!

Deci cu ce rost să facem un lucru dacă nu ne palce, sau nu este dorit?

De aceea rămâne întrebarea ce facem?! „A (mai) fi sau a nu (mai) fi, aceasta este (acum) întrebarea!”

Pentru că trăim într-o democrație și nu o dictatură, am adus în discuție cele arătate spre a se vedea opinia tuturor, opinie care este de fapt pulsul real, cel adevărat de care trebuie să se țină cont în activitatea viitoare, pentru a nu cădea în ridicol și grotesc. Dar pentru aceasta trebuie să luăm întâi act de situația existentă, apoi să ne exprimăm punctul de vedere, după care să urmeze o decizie sănătoasă.

Dacă răspunsurile primite vor dezlega misterul sau îl va adânci, rămâne de văzut, însă până atunci să ne mai vedem sănătoși, și să auzim numai de bine, despre toți și toate.

Cu stimă, al d.stră Teodor Dobre (articol supus dezbatelii la adunarea din 22.05.05).

FILOZOFIA APEI

(Ca un posibil răspuns la un sondaj de opinie)
CE-I DE FĂCUT?

Întrebarea de mai sus se pune, de regulă, în momente de răscrucă, de nehotărâre sau dezorientare, stări trăite de fiecare individ, mai des sau mai rar, dar deosebit de intens. Ele pot reflecta faptul că s-a ajuns la un anumit prag, că lucrurile au luat-o pe un alt făgaș, o anumită stare de slăbiciune sau o rezultantă a tuturor acestora. Pentru că aceste trăiri se interpătrund, se intercondiționează și de multe ori se generează una pe cealaltă.

Atingerea unui nivel, generează noi așteptări, care pot fi sau nu confirmate. Lipsa confirmării, dezorienteaază, și induce o stare de nehotărâre, care, implicit, presupune și o doză de slăbiciune. Lipsa unui sprijin cât de mic în astfel de momente poate duce la inițierea unei avalanșe, care să distrugă totul.

Deci, ce-i de făcut?

Apa nu se întreabă niciodată. Își acută loc, se acumulează până devine o forță și până la urmă învinge. Nu se grăbește, nu caută un traseu, un loc, nu-și propune să curgă, dar nici să stea. Este într-o permanentă așteptare până apar condițiile favorabile și atunci le fructifică. Nu se întreabă dacă este bine sau rău, nu are regrete dacă se prelinge sau izbucnește în șuvi puternic, distrugător pentru ce-i stă în cale și, totodată magnific pentru ce-i în afara cursului ei. a avut răbdare, a perseverat, nu a întrebat nimic și

nici nu ascultă întrebările altora. Își vede de menirea ei.

Interesantă filozofie are apa. Se oferă oricui, oricând, și în orice condiții. Atât timp cât există. Nu se supără, suportă cu stoicism orice. Parcă, totuși, uneori se bucură. Când susură într-un firicel subțire printre pietre rotunde de munte, pe care tot ea le-a rotunjit cu răbdare și migală, și iarbă verde grasă, pe care tot ea a ajutat să crească, limpede, cu sclipiri de diamant în lumina soarelui (de primăvară, vară, toamnă, iarnă). Atunci parcă râde din toată inima și își împrăștie bucuria peste tot ce o înconjoară. Fără condiții, fără reproșuri, se dăruiește cu totul.

Să fie această filozofie un posibil răspuns la întrebarea din titlu?

Ar putea să fie. De ce nu? „Panta rhei”. Da, totul curge, dar nu se face nici o referire la mod și nici la timp.

Poate că acum este perioada de acumulare. Într-adevăr au dispărut unele elemente de spectaculozitate, dar ce bucurie când apare timid, de te miri unde, câte un firicel de apă cristalină, care, susurând mușical, face so-ți tresalte inima și să-ți încânte spiritul, trezindu-ți amintiri, sau îndemnându-te la meditație sau, pur și simplu, aruncându-te într-o dulce uimire.

De câte ori nu avem nevoie decât numai de atât: o curgere susurată a unui crâmpel de viață irizat. Desigur, în viață am cunoscut multe astfel de crâmpeie, ne-am încălzit sufletul și inima cu ele, dar bucuria este cu atât mai mare când le

descoperi acolo unde nu te aşteptă, chiar lângă tine, chiar dacă până îl descoperi treci și pe lângă buturugi putregăite, calci pe pietre ascuțite sau mergi prin ciulini, care nu de puține ori te rănesc.

Este de înțeles faptul că se vrea mai mult, mai bine, altfel decât până acum. Însă perseverența este măsura voinei, care n-ar trebui să fie clintită sub nici un chip de relația univocă în binomul, producător (creator) – consumator, predominantă în cadrul cenacului.

Este totuși o relație funcțională: produsul are finalitate (este consumat), deci producătorul își îndeplinește menirea, iar consumatorul are ce digera.

Ideal ar fi ca această relație să fie biunivocă. Este, totuși prea mult, deocamdată. Este o realitate care trebuie acceptată, altfel bulgărele acesta mic de nerăbdare poate declanșa avalanșa la care făceam referire mai sus.

Preluând îndoielile din sondajul amintit în subtitlu, nu știu dacă rândurile de mai sus vor fi acceptate ca un răspuns.

De aceea voi încheia tot cu o întrebare. Ce facem? Renunțăm noi sau acceptăm că renunță viața al noi!

MIHAI MIRON

CATRENE

ADEVĂR

Vă spun un adevăr și nu vă mint:
Am fost în viață, cel mai fericit,
Când am avut de scris și de citit
Și nu grămezi de aur și argint.

SINCERITATE

Nu fac nici o filozofie
Spunându-vă că-n viața mea,
Eu n-am trăit din poezie
Ci am trăit doar pentru ea.

GEST TEATRAL

Cu o sabie cât casa,
În formă de zile mari
Soțu-și apără mireasa,
.....De Tânărari!

DEOSEBIRE CERTĂ

Viața este-ngerzoitoare
Când trăiești în izolare,
Dar se poate salva partea
Unde stă la cinste... cartea.

DESCONSPIRARE

Când aspiri la altă clasă
Însă ai mâneca roasă,
În zadar îi dai târcoale
Ti se văd... coatele goale.

EVOLUTIE

A intrat în reverie
Simplă materie vie,
Și-a ieșit, din contemplare
Om, ființă gânditoare.

MOTIV DE MULTUMIRE

Divinul ce ne clădește
Buni sau răi - făpturi bizare,
Prin noi toți sărbătoresc
Gloria-i nemuritoare...

TEODOR DOBRE